

[Hauch.]

ninger, erstattes med to Medlemmer, valgte af Dansk Fiskeriforening.

Endelig er der i § 10 en Bestemmelse, som er meget vigtig, ja, som vel egentlig er Hovedbestemmelsen. Den gaar ud paa, at der under Ledelse af Kongeriget Danmarks Hypotekbank oprettes en Likviditetsfond, hvortil de nødvendige Midler tilvejebringes ved Overenskomst mellem Staten og Nationalbanken. Denne Likviditetsfond skulde saa udlaae Midler til de Institutioner, som giver Henstand og derved udsættes for at komme i økonomiske Vanskeligheder. I Tilknytning hertil bestemmes det, at Staten skal bære Halvdelen af de Tab, der maatte være opstaaet i Henhold til denne Lov paa det Tidspunkt, da den endelige Opgørelse finder Sted. Jeg har det Indtryk, som jeg føler mig sikker paa ikke er forkert, at det er paa dette Omraade, Vanskelighederne er størst ved at naa til Enighed mellem Ministeriet og alle Partier, men jeg tror dog ikke, at Vanskelighederne er saa store, at de ikke vil kunne overvindes under Sagens videre Behandling.

Hvad der her har været bestemmende for Flertallets Stilling, er for det første, at der maa stilles Midler til Raadighed, saa at det under ganske særlige Forhold bliver muligt for Kreditinstitutionerne at komme i Besiddelse af likvide Midler paa en lettere Maade, end Tilfældet vilde være, hvis man ordnede sig saaledes, at Nationalbanken belaae de Værdipapirer, som kunde indlægges som Sikkerhed for Laan. Vi har dernæst ment, at det vil være afgjort rigtigt, at Staten i et Tilfælde som dette, hvor den griber saa stærkt ind i privatretlige Aftaler, paatager sig et økonomisk Ansvar for Lovens Virkninger.

Mindretallet har ikke kunnet tiltræde navnlig den sidste Betragtning, men jeg vil ikke undlade at udtale Haabet om, at det maa vise sig muligt under Sagens videre Gang at finde en Form, hvorunder man kan samle hele Rigsdagen om Gennemførelse af en Lovgivning paa dette Omraade, idet man fra alle Sider maa erkende, at der maa ske noget inden Udgangen af denne Termin, hvis ikke de økonomiske Ulykker i Forbindelse med Terminsydelserne skal blive alt for store.

Jeg skal indskrænke mig til disse faa Bemærkninger angaaende dette i og for sig overordentlig betydningsfulde Lovforslag.

Jensen (Aale): Om selve Sagens Gang her paa Rigsdagen skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger. Jeg skal vel vogte

mig for at komme ind paa Betragtninger angaaende Valutaoverenskomsten eller Valutaordningen, da jeg ikke er tilstrækkelig kendt hermed og kunde udsætte mig for at komme til at udstede Erklæringer, hvad jeg vel skal vogte mig for. Hvad derimod angaar Flertallets Ændringsforslag, som — hvad den ærede Ordfører nu aabnbarede for det høje Ting — har en vis Tilknytning til Landbokommissionen, kan jeg som Medlem af Landbokommissionen kun være stolt over og glæde mig over, at vi i denne Kommission har kunnet behandle Tingene paa en saadan Maade, at endogsaa et saa vanskeligt Parti som Venstre dør har kunnet finde Korn, som det kunde bruge. Men jeg finder det i øvrigt ganske mærkeligt — hvordan det er gaaet til, ved jeg ikke og skal jeg heller ikke fordybe mig i —, at det drejer sig om Spørgsmaal, som der endnu ikke i Landbokommissionen er taget Stilling til. Man plejer i Almindelighed at holde den Slags Ting hemmelige, indtil der er taget Stilling til dem, maaske ikke paa den Maade, at man ikke taler med sine Parti-fæller derom, men man holder dem i hvert Fald hemmelige overfor Offentligheden. Men det skal jeg ikke fordybe mig videre i; i Betragtning af den velvillige Tale, som den ærede Ordfører holdt, hvorefter man kan forvente, at der kan opnaas Enighed mellem maaske alle Rigsdagens Partier, skal jeg ikke paa Forhaand søge at uddybe de Forhold, som der ellers nok kunde være Grund til at tale lidt mere indgaaende om.

Jeg kan for en stor Del indskrænke mig til at henvise til mine Udtalelser ved første Behandling og til, at der er Tusinder, som venter paa, at dette Forslag bliver gennemført. Jeg paapegede den Gang, at det vilde være ønskeligt, om Sagen fik en hurtig Behandling i det høje Ting. Hvorvidt dette er sket, kan naturligvis diskuteres; vi har haft den i omtrent 3 Maaneder, og nogle synes maaske ikke, det er længe, andre, at det er meget længe. For at fremme Sagen overgav vi den til andre, og da det saa heller ikke saa ud til, at disse andre kunde blive enige, fik vi et saadant Hastværk, at der i den korte Tid ikke kunde opnaas Enighed. Og det er i Virkeligheden det eneste reelle, der findes i Betænkningen: at vi ikke er naaet til Enighed, skønt alle har haft Villie dertil.

Jeg skal nu ikke gaa ind paa Enkelthederne, da Ordføreren har gjort godt Rede for disse, men kun nævne de to Ting, som der specielt er Uenighed om. Den ene er, at praktisk talt har Flertallet taget alle med, som